

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **L. D. Q.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, nám. I. P. Pavlova 3, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2007, č. j. 28 Az 45/2006 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 25. 7. 2006, č. j. OAM-313/VL-10-HA08-2005. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, s tím, že bylo zároveň vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, ve znění platném v době vydání rozhodnutí.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy

stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel dle obsahu kasační stížnosti namítá zákonné důvody specifikované v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále pak vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu (včetně případné vady spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost) měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, a nakonec namítá i nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud se podle názoru stěžovatele dostatečně nezabýval tím, zda správní orgán postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Soud se podle něj nedostatečně zabýval skutečností, že stěžovateli v zemi jeho původu, tj. v Číně, hrozí pronásledování ze strany čínských policejních orgánů z důvodu jeho katolického vyznání. V květnu roku 2003 se podle svých slov měl stěžovatel zúčastnit mše v kostele, kterou chtěla policie zakázat. Z obavy před policejním zásahem pak už proto raději kostel nenavštěvoval. Měl se údajně připravovat na křest; tato příprava měla trvat asi dva týdny a měla spočívat v předčítání Bible. Katolickou víru si vybral sám jako tu pravou, neboť se ztotožňuje s jejími ideály. Katolická víra je však v jeho zemi zakázána, což také, spolu se strachem před postihem policie, byl důvod jeho odchodu z Číny. Stěžovatel proto namítá, že krajský soud řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Důvodem jeho odchodu do zahraničí byla totiž obava z pronásledování z důvodu náboženství. V Číně sice existuje 5 oficiálně uznaných náboženství, mezi něž patří i katolická víra, nic to však podle tvrzení stěžovatele nevypovídá o tom, jak se státní orgány chovají k jednotlivým příslušníkům víry. Policie proti nim zasahuje, někdy mohou být i zavřeni do psychiatrického ústavu. Proto v Číně působí katolická církev v podstatě v ilegalitě. Na základě svých zkušeností a ve světle zpráv o dodržování lidských práv v Číně se stěžovatel důvodně obává návratu

do své vlasti. Stěžovateli nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které uvedl ve své žádosti (pronásledování z důvodu katolického vyznání, obava z návratu), nesplňují podmínky uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud pouze konstatoval závěry, ke kterým dospěl žalovaný správní orgán. V případě, že jeho žádosti nebude přiznán odkladný účinek, musí neodkladně opustit Českou republiku, což by pro něj znamenalo nenahraditelnou újmu.

S ohledem na vše výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Otázkou tvrzené diskriminace a strachu z pronásledování pro katolické vyznání se Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, publikovaném pod č. 903/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž kasační soud dospěl k závěru, že při nedostatku jiných důkazních prostředků k ověření tvrzení žadatele o azyl nelze pokládat otázky správního orgánu zaměřené na alespoň základní povědomosti o katolickém náboženství za nemístné a odpovědi takto získané za nepoužitelné v řízení, a pokud žadatel tvrdí, že je katolík, nicméně neví, co je to Bible, jakožto základní pramen katolické věrouky, a nezná vůbec křesťanské svátky, je jeho tvrzení o diskriminovaném katolíkovvi více než nedůvěryhodné. Tato judikatura dopadá i na případ stěžovatele, jehož výpověď při pohovoru ve správním řízení shledal správní orgán značně nevěrohodnou z důvodu neznalosti základních otázek spojených s křesťanstvím a s jeho vlastními náboženskými aktivitami. Tyto otázky byly stěžovateli ze strany správního orgánu položeny k ověření ryzosti a opravdovosti jeho náboženského přesvědčení. Tvrzení stěžovatele pak správní orgán posoudil jako účelová a dospěl k závěru, že příčinou odchodu stěžovatele ze země jeho původu nebylo pronásledování z důvodu náboženského přesvědčení, ale spíše problémy ekonomického charakteru, a že stěžovatel podal žádost o azyl ve snaze legalizovat pobyt v České republice. Ve výpovědi stěžovatele se totiž vyskytly i další rozpory. K podobným případům se Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře také dostatečně vyjádřil, konkrétně v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 – 40, www.nssoud.cz.

Námítku stěžovatele dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační soud odmítl jako nepřípadnou, neboť stěžovatel v kasační stížnosti ani sám nespecifikoval, v čem by namítané vady řízení měly spočívat. Nepřezkoumatelným ve smyslu písm. d) citovaného ustanovení pak napadený rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud taktéž neshledal, neboť rozhodnutí je řádně odůvodněno a je zcela srozumitelné.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu